

[Rager.]

fandt, han var Genstand for et Justitsmord; han kunde ikke forstaa denne Dom, og det er der ikke noget underligt i, for saadan gaar det ofte Folk, naar de bliver dømt, at det kan de slet ikke forstaa. Men der var mange andre, der slet ikke kunde forstaa det, og det er det, der giver en Grund til at undersøge Sagen nærmere, særlig naar det er Fagfolk, der ikke kan forstaa det. Jeg fik derfor en Samtale med Manden, og jeg vil gerne paa Grundlag af denne Samtale knytte nogle Kommentarer til denne Sag.

I første Række henviste Manden til, at han ved Vestre Landsret var blevet frikendt, efter at han havde faaet Lejlighed til at afgive sit personlige Vidnesbyrd, og han mente, at dette havde haft stor Indfyldelse paa Rettens Stilling; om dette er rigtigt eller ej, det maa man ganske henstille, men det var altsaa Mandens bestemte Indtryk. Nu da Sagen skulde for Højesteret, var det fra hans Elektricitetsværk blevet henstillet til ham, om han ikke kunde anvende den Højesteretssagfører, som det Forsikrings-selskab anvendte, hos hvem Elektricitetsværket havde forsikret, til at føre Sagen — det var Højesteretssagfører Bache.

En Funktionær kan jo daarligt, særlig naar han er i en saa vanskelig Situation som den paagældende, undslaa sig for at handle som hans Arbejdsgiver forlanger eller henstiller, og han bad da Højesteretssagfører Bache om at føre Sagen for sig. Han havde en Samtale med Højesteretssagføreren, og han sagde herunder: Jeg vil gerne komme over den Dag, Sagen skal for i Højesteret. Det vilde Højesteretssagføreren i høj Grad bede sig fritaget for, hvis han vilde afgive Forklaring. Ja, men om han da ikke maatte komme over at høre paa den og faa at vide, naar den kom for. Det samme fremsatte i øvrigt Danske Elektricitetsværkers Forening en Anmodning om.

Men hvad sker? Der sker det ganske simple, at en Dag kan den paagældende Bestyrer, kan Danske Elektricitetsværkers Forening og kan vi andre, der maaske kunde have Interesse i at høre, hvorledes denne Sag blev procederet juridisk i Højesteret, læse i Avisen, at nu er den afgjort, og nu er Manden dømt.

Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger og knytte nogle Kommentarer til denne Sag, ikke fordi jeg paa nogen Maade vil gaa ind for, at der skal røres ved den — den er endeligt afgjort —, men fordi jeg synes, at den viser os forskellige juridiske Uheldigheder.

Jeg vil nu for det første tage dette:

Manden er frikendt ved Landsretten, og derefter appelleres Sagen af det offentlige. Men det offentlige og Menigmand, de er aldrig lige Parter, naar der rejses en Sag. Til det offentliges Disposition staar hele Apparatet; naar det offentlige rejser Sagen, trykker paa en Knap, saa gaar hele Apparatet uden Nervøsitet; de øvede Anklagere, det hele gaar i Gang, hele Retsmaskineriet fungerer. Manden derimod, han skal til at skaffe sig Sagfører, skal maaske overveje hvem, finder maaske ikke en, han stoler paa, synes, at Proceduren er forkert, det ene og det andet, er nervøs.

Der er altsaa slet ikke Lighed dèr; dog, det er der ikke noget at gøre ved, saadan er Forholdet. Men naar ikke særlige, nye Omstændigheder er kommet frem i en Sag, som det offentlige har rejst imod en Mand, og Manden er blevet frikendt ved een Instans, saa forekommer det mig principielt urigtigt, at det offentlige skal være i Stand til at appellere en saadan Sag. Det gælder ikke alene en Sag af denne Art, men overhovedet enhver Sag. Naar i øvrigt det offentlige Retsmaskineri er velsmurt og vel indøvet — og det maa vi dog stadig haabe, at Embedsmændene er vel smurte og godt i Gang —, saa forekommer det mig meningsløst, at man igen skal kunne trække en saadan Mand for en ny Domstol.

Og endnu værre bliver det da, naar Manden tilmed ikke en Gang faar at vide, hvad Dag hans Sag skal for denne nye Domstol. Jeg er ikke i Stand til at trænge til Bunds i de forskellige Lovbestemmelser; men hvis der i Loven mangler Bestemmelser sigtende til, at Folk, naar de ønsker det, bliver tilkaldt, naar deres Sag skal for Højesteret, saa maa jeg indstændigt henstille, at saadanne Bestemmelser bliver indføjet. Det forekommer mig, at denne Mand med Rette har Lov til at betragte sig som daarligt behandlet, og det er den almindelige Mening, at han er det.

Saa skete der derudover dette, at den paagældende Elektricitetsværksbestyrer personlig blev dømt til at svare til et økonomisk Ansvar, og dette har i heller ikke ringe Grad forbavset. Der staar jo nemlig i den Stærkstrømslov, efter hvilken alle elektriske Stærkstrømsanlæg udføres — det er Lov Nr. 177 af 1907 —, der staar dèr, at den, der driver et elektrisk Stærkstrømsanlæg, er pligtig at erstatte den Skade paa Person eller Gods, som forvoldes ved Anlægget. Derfor ser den Mand med Forbavselse, at det var ham, der blev dømt til at yde Erstatning, ikke Elektricitetsanlægget.

Hvad der endvidere har vakt nogen